

ράχην του με τὸ φράκον του, ἀναμένων νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Βασιλέα. Αἰφνης ἀντὶ τοῦ Βασιλέως ἀναβαίνει ὁ εὐργιος Πρωθυπουργός, ὅστις καὶ ἀναγινώσκει Β. διάταγμα δι' οὗ ἀνοίγεται ἡ δευτέρα θύρα τοῦ πρώτου Ταμείου καὶ τῶν λοιπῶν ὑποταγμένων τοῦ Κράτους εἰς τοὺς κυρίους Βουλευτάς.

Πολλοὶ βουλευταὶ τῆς τε μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης πτέρυγος ἀνασκουμπόνονται ἅμα τῷ ἀκούσματι.

Δὲν ἐτελείωσε ὁ Τρικούπης τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὸν διαδέχεται ἡ φωνὴ τοῦ κλητῆρος Μάνθου :

— Κύριοι Βουλευταὶ, ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς !

Ὁ Σταμούλης ἐκ παραζάλης θέλων νὰ διορθώσῃ τὸ φράκον του, τὸ ἐκβάλλει καὶ μένει μετὰ τὸ πουκάμισο.

— Εἰκὼν τοῦ ἔθνους, παρατηρεῖ εἰς ἄστεϊς ὑπὸ τοιαύτην Βασιλείαν, θὰ μείνωμεν ὅλοι μετὰ τὸ πουκάμισο.

Ὁ Βασιλεὺς ἀναγινώσκει Δανιστὶ Λόγον Ἑλληνικόν, τὴν δὲ τελευταίαν του λέξιν σχίζει εἰς δύο ὁ λιχανὸς τοῦ Κουμουνδοῦρου υἱοῦ, ἐρωτῶντος :

— Καὶ περὶ Μάνδζα, τίποτε ;

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέρχεται τῆς αἰθούσης ὁ Βασιλεὺς, οἱ βουλευταὶ ἐτοιμάζονται ὅλοι νὰ ζητωκραυγᾶσιν· ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος ! ἡ φωνὴ κόπτεται ὅλων καὶ μένουσι μετὰ τὰ στόματα ἀνοικτὰ ὡς ἀπολιθωμένοι.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν δύο κομμάτων βλέπουσι τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ στερηθῶσιν οἱ ὅπαδοί των τῆς δυνάμεως τοῦ λέγειν : καὶ καὶ ὅχι, καὶ ὁ μὲν Τρικούπης ἀναγκάζεται νὰ κλείσῃ τὰ στόματα τῶν ἰδικῶν του μετὰ θέσεις, παροχᾶς,

μετοχᾶς, μεταλλεῖα, χέλοια τῆς Κωπαίδος, μανδήλια, καὶ ὅ,τι ἄλλο, ὁ δὲ πτωχὸς Κουμουνδοῦρος μετὰ μισὸ κουλούρι τὸν καθένα.

Ἐπεται μέγας θόρυβος.

— Πότε θὰ κάμωμεν συνεδρίασιν ;

Ὁ Μάνδζαλος ἀναβαίνων τὸ βῆμα, ἐπ' ὀνόματι τῶν συναδέλφων του, λέγει :

— Ὁλίγου μᾶς μέλει, πότε θὰ γίνῃ συνεδρίασις.

Ὁ Κουμουνδοῦρος, υἱὸς, ἀντιλέγει :

— Ὅχι, θὰ κάμωμεν συνεδρίασιν, μεθ' ἑαυτὸν ἢ μετὰ ἄλλον ἢ μετὰ ἄλλον ἐπὶ μᾶλλον τώρα !

Ὁ πρόεδρος λύει τὸ ζήτημα εὐφυῶς ἀποφασίζων :

— Ἡ Βουλὴ, κύριοι, θὰ συνεδριάσῃ ὅταν θὰ γίνῃ συνεδρίασις. Πηγαίνετε.

Διὰ τὴν πρώτην συνεδρίασιν, καταθέτουν εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Βουλῆς :

Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος (πατὴρ) τὸν Λάζαρον τοῦ Ζούρκα.

Ὁ κ. Καλλιγᾶς, δεκαοκτὼ παρθενικὰς ζώνας, εἰς ἀπόδειξιν ὅτι οὐδὲν κακὸν ἐποίησε καθ' ὅλον τὸ θέρος.

Ὁ κ. Τρικούπης τὰ δύο κολλάρα του.

Ὁ κ. Σταμούλης τὸν ἐρυθρόν του Λαιμοδέτην, διότι θὰ κηρύξῃ νέαν σημαίαν κοινοκτημοσύνης μετὰ ἰδίων κόμματα.

Ὁ κ. Δημητρακάκης τὴν τεχνητὴν του ὀδοντοστοιχίαν.

Καὶ ὁ κ. Κουμουνδοῦρος (υἱὸς) τὴν κλασικὴν του μαγγούρην.

Οἱ Βουλευταὶ ἀπερχόμενοι περὶ τὴν 12ην ὥραν ἀκριβῶς, χύνονται εἰς τὰ ξενοδοχεῖα.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθ. 359)

Ὁ Μονογενὴς, πῶν ἐν ποτήριον ὕδατος, ἐξηκολούθησε ἔξω ἔλθωμεν τώρα, εἶπεν εἰς τὸ ἄλλο ζήτημα· εἶχατε εἰπεῖν προηγουμένως ὅτι ἡ διδασκαλία μου ἂν δὲν ἔφερε καρπὸς μέχρι τοῦδε εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, εἰς τὸ μέλλον ὅμως ἀφ' ἑαυτῶν θὰ φέρῃ καὶ ὅτι ὁ ἰδεώδης πολιτισμὸς καὶ ἡ εὐδαιμονία τῶν ἀνθρώπων θὰ ἐπιτευχθῇ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διδασκαλίας μου· ἀπάτη σκληρὰ ! καὶ ἐγὼ εἶχον αὐτὴν τὴν ιδέαν, καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἐδίδαξα· σήμερον ὅμως φρονῶ ὅτι ἦτο ὅλως ματαία καὶ πρακτικῶς μὴ ἐφαρμόσιμος· ἀλλὰ καὶ ἐὰν ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ ἐφαρμολογήσῃ ποτε, τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἴνε βλαβερά καὶ ὅλως ἐναντία τῶν ὅσα προσδοκᾶτε.

Ἐν πρώτοις εἶνε καλὸν νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι ὅλη ἡ

θρησκεία, ἣν ἐσύστησα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, συνίσταται ἐκ τριῶν ἀξιομάτων ἢ παραγγελιῶν· ὅλα τὰ λοιπὰ οἶον παλαιὰ καὶ νέα Διαθῆκαι, ψαλμοὶ καὶ προφῆται μετὰ ἄρπες, συναζάρια καὶ προσευχητάρια, δι' ὧν μᾶς ἐπικαλοῦνται νὰ τοὺς προφυλάττωμεν ἀπὸ πάσης νυκτερινῆς ἡδονῆς, ψαλτήρια, ῥάσα, μοναστήρια, ἄγια λείψανα, μῦρα, νηστεῖαι, θύματα εἰκόνων καὶ μυρία ἄλλα κουρέλια δι' ὧν περιστύλιζαν τὰ τρία μου ἀξιώματα, εἶνε ἔργα τῶν ἀνθρώπων καὶ αὐτὰ μόνον πιστῶς ἀκολουθοῦσιν οὗτοι, καὶ δι' αὐτὰ κατεβρόχθισαν ἀλλήλους· ἐγὼ δὲν πταίω, ἀλλ' οὕτε καὶ οἱ δυστυχεῖς ἄνθρωποι· διότι ἐξ ἀνάγκης ὑποτάσσονται εἰς φυσιολογικοὺς νόμους, καθ' οὓς ἡ διάνοιά των λαμβάνει τοιαύτην ἢ τοιαύτην διεύθυνσιν ἀναλόγως τῶν ἐνσπεριωμένων ἰδεῶν· καὶ ἐὰν μὲν αἱ ἰδέαι αὐταὶ εἴνε θεοκρατικαὶ καὶ τοὺς ἐνσπεριωνται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ, ὡς ἐπράξα ἐγὼ, ἢ ὑπὸ ἐνὸς ἀπεσταλμένου τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου, τότε ἀμέσως αὐταὶ θὰ παραγερμίσθωσι, θὰ παραμορφωθῶσιν ἐξ ἀνάγκης ὑπὸ νέων κατὰ τὴν ἀνθρωπίναν, διότι ἡ παρουσία ἐκτόκτου ἀπεσταλμένου Θεοῦ ἢ ἀνθρώπου θεωρουμένη ὡς θαῦμα θὰ διεγείρῃ εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν τὴν ἐκπεπληγμένην φαντασίαν τῶν ἀνθρώπων, τῆς ὁποίας ὁ κόσμος εἶνε φύσει κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον τερατώδης ἀφ' ἐνός, ἀφ' ἐτέρου δὲ θὰ ἀπαλλάξῃ τὴν διάνοιαν τοῦ κόπου ἀπὸ τοῦ νὰ ἐρευνᾷ καὶ νὰ ζητῇ τὴν αἰτίαν τοῦ Παντός, ἣν ἐλυσεν ἤδη τὸ θαῦμα, ὅταν δὲ ἡ διάνοια γίνῃ ἀπαξ δούλη

Εἰκοσιπέντε συμπολιτευόμενοι καὶ δέκα ἀντιπολιτευόμενοι, ἀφοῦ ἔφαγον ὡς βουλευταί, φεύγουν χωρὶς νὰ πληρώσουν τὸν ζενοδόχον!

Δι' ὅλας αὐτὰς τὰς μαρτίαις,

Κρζ. Κρζ.

NEON ΚΩΜΙΚΟΝ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑ

τοῦ Λεκάκ παρестάθη εἰς τὸ Νουβωτέ, ἡ Καρδιά καὶ τὸ χέρι.

Ἐποθέσεις περίπου εἶναι ἡ αὐτὴ, ἡ τῆς Ἡμέρας καὶ τῆς Νυκτός μετὰ τὴν ὁποίαν ἐγελάσαμεν τόσον πολὺ ἐν Φαλήρῳ.

Ὁ κωμικός ἦρως μετὰ ἄλλην ζητεῖ νὰ συνάψῃ γάμον διὰ λόγους πολιτικούς καὶ εἰς ἄλλην ἔχει δοσμένην τὴν καρδιά του. Καὶ ἐπὶ τέλους βρίσκεται ὅτι καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη εἶναι ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον.

Ἡ μουσικὴ λέγεται ὅτι εἶναι πολὺ δροσερὰ ἐμπνευσμένη, ζεστή.

Εἰς τὸ Νουβωτέ, ἐπέτυχε παρὰ πολὺ, διότι ἡ πρώτη κυρία καὶ ὁ βαρύντορας, πρώτην φορὰν παίζαντες εἰς τὸ θέατρον αὐτὸ, ἤγειραν ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ αὐτῶν.

Ἄν μᾶς φέρῃ ὁ κ. Λεκατσῆς γαλλικὸν θίασον, τὸν παρακαλοῦμεν νὰ κατορθώσῃ νὰ δοῦμε τὸ τροφαντὸ αὐτὸ τῆς παρισινῆς μελοπαρῳδίας, κατὰ Στέφανον Ξένον.

Εἰς τὴν Βρασιλίαν φροντίζουν ἀπὸ τώρα διὰ τὸ 1884. Φροντίζουν ὅμως, διὰ νὰ ἔχουν τὴν Πάττη.

Ἡ γινομένη συμφωνία εἶναι :

Νὰ δώσῃ πενήντα παραστάσεις καὶ νὰ πάρῃ τρία ἑκατομμύρια γράμματα.

Τί λέτε, κύριε Τρικούπη;

Ἦθελες νὰ ἦσο Πάττη καὶ ἄς μὴν ἔλυσες μεθοριακὰ....? Ζητήματα φεῦ;

Μελομανῆς.

KARAMEΛΛΙΣ.

Ὁ Ἀγαθόπουλος καταγίνεται μετὰ τὴν ἀλληλογραφίαν. ἔχει γράψῃ ὅκτὼ ἐπιστολάς, καὶ δὲν τὰς ἔκλεισεν ἀκόμη.

Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι γραμμένη μετὰ πολὺ μεγάλα γράμματα.

Ἡ γυναικὴ του τὸν ἐρωτᾷ γιατί ἐξαιρετικῶς τὴν ἔχει γράψῃ ἔτσι.

Ὁ Ἀγαθόπουλος μετὰ περιφρονησεως πρὸς τὸ ἡμίσυ του. — Δὲν νοιώθεις; Εἶναι γιὰ τὸν Κωστάκη... τὸν θεόκουφο!!!

Ὁ Κ. εἶναι φοβερὸς ἐγωϊστής.

Τὴν Κυριακὴν ἡ ψυχὴ του ἤθελε ἀμαξάδα.

Εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος κἀνένα ἀμάξι.

Λαμβάνει ὕψος φιλοσόφου καὶ :

— Τί Συβαρῆται αὐτοὶ οἱ Ἀθηναῖοι! Καὶ δὲν μποροῦν νὰ περπατήσουν μετὰ τὰ πόδια των;

Ὁ Κουτεντιάδης ἔχει ἀρχὰς, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐλεημοσύνην :

— Ἐπαίτην, λέγει, ποῦ τὸν βλέπω γερὸν, δὲν τὸν ἐλεῶ δὲν ἐννοῶ νὰ ἐνθαρρύνω τὴν ὀκνηρίαν· ἀλλ' ἄμα δῶ κἀνένα ποῦχει κομμένα καὶ τὰ δρῶ χέρια, τότε τοῦ βάζω μιὰ δεκάρα 'στὸ ἕνα.

Συνάχτης.

τῆς φαντασίας, τότε ἀπαραιτήτως θὰ προκύψῃ ἡ ἐφεύρεσις ὅλων ἐκείνων τῶν τερατωδῶς κωμικῶν, ἀλλ' ἀπαραιτήτων θεωρουμένων παραρτημάτων πάσης θρησκείας, τῆς διανοίας μὴ δυναμένης πλέον οὔτε κἂν νὰ ὑποπτευσθῇ τὸ γελοῖον· πᾶσα παράβασις αὐτοῦ θεωρεῖται ἱεροσυλία καὶ προσβολὴ κατὰ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ. Ποῖος δὲ θνητὸς δὲν θὰ ὑπερασπίσῃ τὸν Θεόν του ὅχι βεβαίως κινδυνεύοντα ἢ βλαπτόμενον ὅπωςδὴποτε ἄλλως, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἰδιὸν του ἐχυμύρον, διότι συλλογίζεται ὅτι θὰ ἀνταμειφθῇ ὅχι δι' ὀλίγων χαρτονομισμάτων ἢ δι' εὐτυχίας ὀλιγοχρονίου εἰς τὸν πρόσκαιρον κόσμον, ἀλλὰ δι' αἰωνίου ἀνταμοιβῆς; Ἰδοὺ ὁ φανατισμὸς ὅστις πάντοτε εἶναι ἰσχυρὸς, διότι καὶ τὸ συμφέρον τοῦ φανατικοῦ εἶναι παρμυγίσον! Μία ἄλλη αἰτία τῆς δημιουργίας τῶν κουρελίων ἐκείνων, ἥτις καὶ αὐτὴ ἔγκειται εἰς μίαν τῶν φυσιολογικῶν ιδιοτήτων τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου, εἶναι καὶ ἡ ἐξῆς : δὲν δύναται δηλαδὴ ὁ νοῦς τῶν πληθῶν ὡς ἐκ τῆς στοιχειώδους ἀναπτύξεώς του νὰ συλλάβῃ μίαν ἀφηρημένην ἐννοιαν περὶ θεότητος, ἀλλ' ἀφοῦ τὴν πλάσῃ καθ' ὁμοίωμά του καὶ δώσῃ εἰς αὐτὴν ὅλας τὰς ιδιότητάς του, τῷ μένει ἀκόμη ὅμως μία συγκεχυμένη ἰδέα περὶ τῆς φύσεώς της, διότι ἔχει συνειδησιν ὅτι αὐτὴ δὲν εἶναι ἐντελὺς ἀνθρώπος· εἰς τὴν συγκεχυμένην δὲ ταύτην ἰδέαν, ἥτις πλησιάζει κἄπως πρὸς τὴν ἀφηρημένην, δὲν δύναται νὰ φθάσῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀπ' εὐθείας, ὅταν θέλῃ νὰ λατρεύσῃ τὴν θεότητα, ἀλλ' ἔχει ἀνάγκη κλίμακος, τῆς ὁποίας

τὰς βαθμίδας νὰ ἀποτελῶσι συγκεκριμένα πράγματα, οἷον εἰκόνες, πετραχήλια, ἐκκλησίαι, συναξάρια, συγχωροχάρτια κ.τ.λ. δι' ὧν καὶ μόνων ὁ νοῦς τῶν δύναται νὰ ἀναρρίχῃθῃ μέχρις ἡμῶν· καὶ πάλιν οὐχὶ ὅλων, διότι γνωρίζω ὅτι ὁ νοῦς τῶν 9)10 τῶν παρευρισκομένων εἰς μίαν ἐκκλησίαν δὲν ἐξέρχεται ἄνω τῆς ὀροφῆς.

Οἱ Φρενολόγοι συνέλαβον οὕτως εἰπεῖν ἐπ' αὐτοφώρῳ τὰς συγκεκριμένας ἐννοίας μεταβαλλομένας εἰς ἀφηρημένας ἐν παθολογικαῖς τισι περιστάσεσι· εἰς ἡλιθίους τινας π. χ. ἐρωτῶντες ποῖον εἶναι τὸ ἄθροισμα τοῦ δις πέντε, εἶναι ἀδύνατον νὰ τύχωσιν ἀπαντήσεως· ἐὰν ὅμως παρυσιασῶσι δύο νομίσματα ἕκαστον ἐκ πέντε ὀβολῶν ἢ πέντε φράγκων, τότε ὁ ἡλιθίος (idiot) λαμβάνων πρῶτον τὸ ἐν νόμισμα διὰ τῆς χειρὸς καὶ θέτων αὐτὸ ἐπὶ μιᾶς τραπέζης φέρ' εἰπεῖν, ἀκολουθῶς δὲ τὸ ἕτερον ποιῶν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, εὐρίσκει ἀμέσως τὸ ἄθροισμα· πρέπει δηλαδὴ νὰ μεσολαβήσῃ ἡ ἀφή καὶ ἡ ὄρασις, ὥστε αἱ δι' αὐτῶν εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἀφικνούμεναι ὕλικαι ἐντυπώσεις νὰ μεταβληθῶσιν εἰς τοὺς στοιχειωδῶς τούτους ἀφηρημένους μαθηματικούς ὑπολογισμούς· δὲν πρέπει τὸ φαινόμενον τοῦτο νὰ τὸ ἀποδώσῃ τις εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἡλιθίου, ἢν τυχὸν ἐκ τῶν προτέρων ἔχει τῆς ἀξίας· τῶν ὀβολῶν, διότι καὶ ἐὰν τῷ παρουσιάσῃ τις ὀλιγώτερος τὸν ἀριθμὸν οὐχὶ πλέον χρήματα, ἀλλὰ διάφορα ἀντικείμενα, τὰ ὅποια πρῶτην φορὰν βλέπει, πάλιν μόνον διὰ τῆς ἀφῆς θὰ δυνήθῃ νὰ εὕρῃ τὸ ἄθροισμα.

ΑΝΩ—ΚΑΤΩ.

Ὡς γνωστὸν, ἡ στολὴ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Μηχανικοῦ μετερρυθμίσθη, ὡραϊσθεῖσα ἐπὶ τὸ πυροβολικώτερον. Ἔβλεπον χθὲς τὴν πρώτην τοιαύτην, καὶ ἐσκεπτόμην: ἄρα γε δὲν ὑπάρχουν καρδίαι νεαρῶν ἀξιωματικῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἡ νεαρά στολὴ νὰ διήγειρε παλμούς ἐνθουσιασμοῦ, ὅσους δὲν διήγειρε τὸ τελευταῖον παρὰ τὰ σύνορα τουφεκίδι; Διατί ὅχι; ὑπὸ τοιαύτην συμπλοκὴν κρύπτεται τὸ τραῦμα, καὶ ἐν παράρρημον τὸ πολὺ· ἀλλ' ὑπὸ στολὴν τοιαύτην κρύπτεται μία προίξ.

Καὶ ἄλλος ἀκόμη χωροφύλαξ, μοίραρχος ἐκεῖνος, καὶ Λαναρόπουλος τὸ ὄνομα, ἐν Μεσολογγίῳ ἀνδραγαθῶν, καθ' ὃ μᾶς πληροφορεῖ ἡ *Δυτικὴ Ἑλλάς*· καὶ εἶνε τόσῳ ἀναιδέστερος τῶν ἄλλων ἐν ἡρώσιμῳ συναδέλφων, ὅσῳ εἶνε ἀνώτερος ἐκείνων κατὰ τὸν βαθμόν. Ἐν τινι καφενεῖῳ ὁ δημοτικώτατος Φασουλῆς ἔστησε τὴν σκηνὴν τοῦ ἔχει τοὺς θαμῶνάς του, οἵτινες τὸν ἀπολαμβάνουσιν ἡδονικώτατα. Μίαν ἐσπέραν διακόπτει τὴν εὐθυμίαν των εἰσορμήσας εἰς χωροφύλαξ: — Νὰ φύγετε! — Ἀπὸ ποῦ νὰ φύγουμε; — Ἀπὸ δ'ῶ! — Γιὰτί; — Γιὰτί θάρρῃ ὁ κύριος μοίραρχος μὲ τὴ φανίλα του! — Ὁ μελομανὴς βασιλεὺς τῆς Βαυαρίας ἔκτισεν ἴδιον θέατρον δι' ἐκυτόν· ἀλλ' ὁ φασουλομανὴς μοίραρχος Μεσολογγίου, δεσποτικώτερος ἐνὸς βασιλέως, ὁρέγεται νὰ κατάρχη ἐξ ἐφόδου διὰ τῶν γαλονίων του τὸ πρῶτον τυχὸν φασουλοκαρνεῖον· καὶ τὸ κατορθώνει.

Καὶ τὸ κατορθώνει. Ἀντιστάντων φυσικῶν τῶν θεατῶν, ὁ μοίραρχος διατάσσει τοὺς χωροφύλακας νὰ ἐκβάλλουσιν

ἐκείνους διὰ τῆς σπάθης. Σεῖς εἰσθε τὰ κλασσικὰ *Μισο-λογιτάκια*, ἀφοῦ δὲν ἔσχετε τὴν ἐτοιμότητα, μεταθέντες τὸ ἔδαφος τῆς σκηνῆς ἐπὶ τῆς ῥάχews τοῦ Λαναρόπουλου αὐτοῦ, νὰ ἐκραγήτε, ὡς εἰς καὶ μόνος σιδήρεος Φασουλῆς, κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀρχιχωροφύλακος;

*

Ἐχει καρφώσει τοὺς ὀφθαλμούς σου ἡ φωτογραφία ἐκείνη ἐπάνω της· νὰ τοὺς ξεκαρφώσης δὲν δύνασαι, ἀλλ' οὔτε καὶ θέλεις· ὑπὸ τὸ θάμβος τῆς ἀπαύστου ἐντάσεως τῶν βλεμμάτων σου ἐπ' αὐτῆς, ἂν δὲν ἐνεψυχώθῃ διὰ σέ, ἀλλ' οὐδὲ εἶνε πλέον ἡ πρώτην ἀψυχος εἰκὼν. Ἀναμένεις μόνον νὰ κινήθῃσι μικρὸν τῶν θαυμασίων ὀφθαλμῶν τὰ βλέφαρα, νὰ συμπτυχθῶσι μολὶς αἱ ἄνωμοι ὀφρύς, νὰ ἀνοιγῶσιν αἱ μελιτώδεις γωνίαι τοῦ ἡδυπαθοῦς στόματος, καὶ κυλίσεται ἀπαλώτατα τὸ βλέμμα σου ἐπὶ τῶν ἀπαλωτάτων γραμμῶν τοῦ προσώπου της. Εἶνε ἡ εἰκὼν Κορνηλίας, τῆς ὡραίας τῶν ὡραίων, τῆς πεντάμορφης δηλαδὴ, τῆς λαβούσης ἐν Πέστη τὸ βραβεῖον τῆς καλλονῆς. Καὶ ἔξαφνα... νὰ εὐρεθῇς εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ νὰ παρελαύνῃς πρὸ σοῦ Ἀτθίδες, ἄλλαι τε Ἑλληνίδες, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, καὶ εἰς μάτην ν' ἀναζητῇς ὅχι ἐμορφιὰ ἐπὶ τέλους, ἀλλ' ἀνωμαλίαν εἰς αὐτὴ τὴ μαῖμου, εἰς ἐκεῖνον τὸν Ἀρλεκίνον, εἰς τὴν ἄλλη Βαρύσοβα, εἰς τοῦτο τὸ ἄγραφο χαρτί, εἰς τὴν ἀσχημίαν· καὶ ἂν παρέλθῃ τότε πρὸ τῶν ματιῶν σου χαριτωμένη τις ὀπτασία μὲ ποδόγυρον, νὰ νομίσης ὅτι οἱ ὀφθαλμοί σου ἀντακλῶσι ἀκτῖνά τινα ἐκ τῆς μορφῆς τῆς πρὸ ὀλίγου δαφνοστεφοῦς τρυφῆς των, παρμεῖναισάν ἐν αὐτοῖς. Ἀ! ὑπάρχουσι συμφοραὶ, τὰς ὁποίας καὶ ὁ ἐλεγεικώτερος κάλαμος δὲν δύναται νὰ περιγράψῃ.

*

Τί ἄλλο δὲ εἶνε τὰ πλήθη, ἐξετάζοντα περὶ θεότητος, εἰμὴ εἰς ἡλίθιος τεράστιος;!! καὶ ἐν τούτοις ὁ ἡλίθιος αὐτὸς εἶνε ἀνώτερος καὶ τοῦ μεγαλειτέρου σοφοῦ· διότι καταλήγει ἐπὶ τέλους εἰς μίαν ἀλήθειαν, ἀδιαφοροῦ ἂν μεταχειρίζεται εἰκόνας, συναξάρια ἀγιώματα κ. τ. λ. ἐνῶ ὁ νοῦς τοῦ σοφοῦ ὡς ὀβούριον διερχόμενον πλησίον ἡμῶν χάνεται εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ ἀπείρου μὴ καταλήγων οὐδαμοῦ! ἡ ἔννοια, ἣν συλλαμβάνει ὁ νοῦς τοῦ περὶ Θεοῦ εἶνε, ἅπλο ἐκεῖνης τὰς ἀφηρημέναις αἰ ὁποῖαι παρίστανται μόνον ὑπὸ ἀλφαριθμητικῶν στοιχείων· διαφέρουσι δὲ πολὺ αἰ τοιούτου εἶδους ἀφηρημέναι ἔννοιαι ἀπὸ τὰς συνήθεις καὶ κοινὰς εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους φυσιολογικῶς ἔχοντας ἀφηρημέναις ἐννοίας· διότι αἱ τελευταῖαι εἶνε μεταβολαὶ ἐξ ἀνάγκης πρότερον ὑπαρχουσῶν συγκεκριμένων ἐννοιῶν ἢ ἀντιλήψεων· ἢ ἀλήθειαν, ἢ καμπύλην, ἢ ἀρετὴν, ἢ κατὰληψιν, ἢ ἐξίσωσιν, ἢ γενναϊότητος κ.τ.λ. εἶνε ὅλαι λέξεις ἀφηρημέναι, παριστῶσι ὅμως γεγονότα ἢ αἰσθήσεις γενόμενα ἤδη πρότερον ἀντιληπτά καὶ αἰσθητὰ ὑπὸ τοῦ ὁργανισμοῦ· προηγήθη δηλαδὴ τὸ συγκεκριμένον καὶ ἀκολούθως ἐγεννήθη τὸ ἀφηρημένον· αὐτὸ εἶνε τὸ φυσιολογικὸν τῶν ἰδεῶν· ὅταν ὅμως αὗται εἶνε παθολογικαί, τότε καταντοῦν μόνον λέξεις οὐδεμίαν ἔννοιαν παριστῶσαι· ἀπόδειξις τρανωτάτη εἶνε οἱ δυστυχεῖς παράφρονες, οἵτινες, ὅταν αὐξήσῃ ἡ ἔντασις τῆς νόσου των καὶ ἐπομένως ἀπομακρυνθῶσι σχεδὸν ἐντελῶς τοῦ πραγματικοῦ κόσμου, ἐφευρίσκουν τὰς

παραδοξωτέρους λέξεις οἷον (ὡς ἀνέγνωσα εἰς βιβλίον τι ἱατρικόν) χουρζῆ, ραπιτόν, colsin, φύρζα κ.τ.λ. αἵτινες οὔτε συγκεκριμένα πράγματα ἐκφράζουσιν, οὔτε ἀφηρημένα ἐκ συγκεκριμένων προελθόντα, ἀλλ' ἀπλῶς εἶνε ἀποκύημα μιᾶς ἐσωτερικῆς ἀορίστου καὶ ἀνωμαλίου καταστάσεως ψυχικῆς, οὐδὲν παριστῶσαι εἰ μὴ ἀναλόγους ἐννοίας ἀφηρημένας τῶν φιλοσόφων ὁμιλούντων περὶ θεότητος ἢ ἄλλων παρομοίων ζητημάτων.

Ἀλλὰ σὲ ζητῶ συγγνώμην, Πάτερ μου, διότι βλέπω ὅτι ἀκουσίως ἀπεμακρύνθην τοῦ θεματός μου· ἤθελα μόνον νὰ σὲ ἀποδείξω κατὰ ποῖον τρόπον γεννῶνται τὰ περιττὰ ἐκεῖνα παραρτήματα πάσης θρησκείας, καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν πταῖουν οὐδόλως, διότι ὑπεῖκουν εἰς νόμους τῆς φυσιολογικῆς ψυχολογίας· ἐγὼ δὲ, τὸ ὁμολογῶ, ἔγεινα ἀφορμὴ ἀπείρου βλάβης παρουσιασθεῖς εἰς τὴν Γῆν, διότι ἐξ αἰτίας μου ἔγεινε τοιαύτη οἷα εἶνε σήμερον ἡ θρησκεία μὲ τὰ δόγματα της καὶ τὰ παραχρυσίσματα της, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἔγειναν τόσαι ἐκατόμβαι σωμάτων καὶ νόων. Ἀλλὰ τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνεσθαι· δὲν πρόκειται περὶ τούτου τώρα· ἐπαναλαμβάνω δὲ τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν μου θὰ προσπαθῶ νὰ σὲ ἀποδείξω ὅτι οἱ ἄνθρωποι καὶ ἂν ἀπαλλαχθῶν ἀπὸ τὰ ἀρλεκινικὰ ἐκεῖνα στολίσματα τῆς θρησκείας, καὶ περιορισθῶσι μόνον εἰς τὰ τρία ἀξιώματα τὰ ὁποῖα τοῖς ἐδίδαξα, ἀνευ οὐδεμιᾶς ὅμως φιλοσοφικῆς ἀναπτύξεως, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς ἀποφθέγματα, διότι, νὰ σὲ εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν,

Καὶ τὰνάπαλιν : Ὑστερον ἀπὸ ὅλας αὐτὰς τὰς Μακ-
θεσίους μαγίσσας τοῦ Συντάγματος ἐπιστρέφων ἀπελ-
πις, νὰ εὐρεθῇς πρὸ τῆς εἰκόνας της. Τί σερμπέτι, θεέ
μου, τί σερμπέτι !

*

Ἀνάμνησις, τὴν ὁποίαν θά μοι ἐπιτρέψετε νὰ κατα-
γράψω. Ἡ σκηνὴ ἐν ἐπαρχίᾳ. Εἶχεν ἀριχθῇ ἡ εἰδησις
τῆς πρώτης ἑλληνοτουρκικῆς συμπλοκῆς παρὰ τὰ μεθό-
ρια· μετ' ὀλίγον ἡ ταχύπτερος φήμη, ὡς νὰ παίξῃ τὸ
γνωστὸν ἐκεῖνο παιδικὸν παιγνίδι, διασπείρεται κομί-
ζουσα ἕνα καλὰθι ψέγματα : τὴν σύλληψιν τοῦ Τσίρου
μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν στρατοῦ, τὴν κατάληψιν τῆς Κα-
λαμπάκας, τὴν εἰς Ἀθήνας ὁδὸν τῶν Τούρκων. Ἀνώτε-
ρος ἀξιωματικὸς διασταυροῦται μετὰ πολίτου :—Τί νεώ-
τερα, Κύριε Καλαμπακόπουλε ;—Ψέγματα ἦσαν. Ἐγι-
νεν ἀνακωχὴ, ταγματάρχᾳ μου. Μόλις ἐτελείωσε τὴν
τελευταίαν συλλαβὴν τῆς λέξεως ἀνακωχῇ, καὶ ἀπὸ
τῶν χειλέων τοῦ ταγματάρχου, ὡς ἀπὸ κακοπαθήσαντος
στομάχου, ἐδραπέτευσεν ἐν Ἀαα ! παρατεταμένον, τό-
σῃ ἀνακούφισιν ἐκχύνον, τόσῃ εὐδαιμονίαν εἰκονίζον,
ὡς νὰ ἦρθη μυθῶδες βᾶρος ἀπὸ τοῦ στήθους του, ὥστε
σκέπτομαι τὸρᾳ ὅτι ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἐνωμοτάρχης ὁ
πρὸ τίνος ὡς δειλὸς χαρακτηρισθεὶς καὶ καθαιρεθεὶς τοῦ
βαθμοῦ του, ἐσφετερίσθη τὴν θέσιν καὶ τὴν τύχην ἄλλου.

*

Ὡς εὐλογίᾳς ἐπιδημία, εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ γυ-
ναικείου καλλωπισμοῦ, ἐπανῆλθεν ὁ ἀηδὴς συρμὸς τοῦ
ἐπικώλιου. Κυρίαί μου, ὅσαι θέλετε νὰ ἀποφύγετε τὸ
μῶλυσμα, ἐμβολιασθῆτε μὲ ὀλίγην σεμνοπρέπειαν.

*

Δὲν ἤξευρα καὶ νὰ τὰ ἀναπτύξω, ἀλλὰ μόνον τὰ ἦσθα-
νόμην ὅτι ἦσαν ὀρθὰ, ἡ ἐφαρμογὴ, λέγω, αὐτῶν τῶν ἀ-
ξιωμάτων μου (ὑποθετέον ὅτι εἶνε δυνατὴ) θὰ ἀποδῇ κα-
ταστρεπτικὴ διὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος.

Τφόντι τί εἶπον καὶ τί ἔκχμον ἐγὼ εἰμὴ νὰ συστήσω
πρὸ 1800 ἐτῶν τὰς τρεῖς λέξεις, αἱ ὁποῖαι σήμερον εἶνε
ἐγγεγραμμέναι εἰς ἐκάστην πρόσοψιν τῶν δημοσίων κτι-
ρίων τῆς Γαλλίας : Liberté, égalité, fraternité ; Οἱ ἀν-
θρώποι τότε Γαλλικὰ δὲν ἐγνώριζον, καὶ ἐπομένως τὸ
Ἀδελφότης τὸ ἐξέφρασα διὰ τοῦ «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»· τὸ
δὲ Ἰσότης διὰ τοῦ «ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, δότω τὸν ἕνα
εἰς τὸν μὴ ἔχοντα»· τὸ δὲ Ἐλευθερία πλέον λίαν συγκε-
χυμένως τὸ ἐξέφρασα καὶ μᾶλλον ἐξάγεται ἐκ τῶν δύο ἄλ-
λων· διότι εἶπα ὅτι «ἐὰν σὲ ράπισῃ τις εἰς τὴν μίαν
παρειάν, στρέψον καὶ τὴν ἄλλην» τὸ ὁποῖον ὑποθέτει
ὅτι ἕνεκα τῆς ὑστερικῆς ἀγάπης πρὸς ἀλλήλους, πρέπει
νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν πλησίον τοῦ στρέφον καὶ τὴν ἄλλην
παρειάν· πρὸς τοῦτοις δὲ δὲν πρέπει νὰ περιορίσῃ τὴν
ἐλευθερίαν τοῦ ἄλλου νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, διότι αὐτοῖς
εἶνε δυνατόν καὶ εἰς ἐκεῖνον νὰ ἔλθῃ ἡ ὀρεξὶς νὰ κάμῃ
τὸ ἴδιον, καὶ ἐπομένως θὰ ἦτο προσβολὴ κατὰ τῆς ἀτο-
μικῆς ἐλευθερίας, ἐὰν τὸν ἐμποδίσῃ. Ἀλλὰ περὶ τῆς ἀ-
πόλυτου αὐτῆς ἐλευθερίας· ὅτι εἶνε χίμαιρα καὶ βλαβε-
ρὰ ἡ ἐφαρμογὴ της, μίαν ἄλλην ἡμέραν θὰ σᾶς ὁμιλή-
σω, διότι εἶνε πολὺ ἐκτεταμένον τὸ ζήτημα· ἀρκεῖ μόνον
πρὸς τὸ παρὸν νὰ σᾶς κάμω μίαν παραβολήν· ὡς γνωρί-

Ὁ διδάσκαλος παραδίδει ἐκ τῆς ἀριθμητικῆς τὸ περὶ
Συμμιγῶν :

Διδάσκαλος : Ὁ ποῦς ἔχει δώδεκα δακτύλους.

Τσαρουχοφόρος μαθητὴς νεοσύλλεκτος πετᾷ τὰ τσα-
ρούχια του κρυφὰ καὶ ἐγκύπτει εἰς τὴν ἀπαριθμῆσιν τῶν
δακτύλων τῶν ποδῶν του, τοὺς ὁποίους εὐρίσκων ὅχι
δώδεκα, ἀρχίζει νὰ δυσπιστῇ πρὸς τὰς γνώσεις τοῦ δι-
δασκάλου.

*

Ἀνεγίνωσκον μίαν ἡμέραν εἰς τὰ Αἰγυπτιακὰ τῆς
Νέας Ἐφημερίδος περὶ δύο Αἰγυπτίων Οὐρί, δύο εὐεργε-
τικῶν χανούμ, τῆς περιγῆπέσης Δέλ-Ἀζᾶδ, καὶ τῆς κό-
ρης της περιγῆπέσης Ναζλε, αἰτινες κατὰ τὰς τρομα-
κτικὰς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἡμέρας ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν λευ-
κῶν πετερύγων τῶν περιέθλαψαν πολλοὺς Εὐρωπαίους καὶ
Ἕλληνας. Καὶ ἄμα τῇ ἀναγνώσει, ὡς νὰ ἐποτίσθη δρα-
στικώτατον χάσις, μετετέθη ἐν τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων·
Εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν δουλεύει τὸ νεμποῦτι· τὸ τηλε-
βόλον τοῦ Σέϋμουρ δὲν ἤχησεν ἀκόμη· μυριόπλουτον Ἐρ-
μίδιον, πρὸ πολλοῦ ἐγκτεστημένον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ
Νεῖλου, — πρὸ ὀλίγον νὰ γράψω Νίκου, ὡς νὰ ἡγείρετο
τὸ ὄνομά σου ὑπὸ τὴν γραφίδα μου, ποθοῦσαν νὰ διαμαρ-
τυρηθῇ κατὰ πάσης, ἔστω καὶ ἐν ὀνείρῳ, ἀποπειράς κα-
ταπατήσεως τῆς δικαιοδοσίας σου, ὦ Νίκε τῆς Ἀλεξαν-
δρείας· ἐκεῖνης τὴν ὁποίαν παρήτησες, ἐπίορκε, εἰς τὰς
στήλας τοῦ Μη Χάρεσαι μὲ τὸ πουκαμισάκι, χωρὶς νὰ
συμπληρώσῃς τὸν καλλωπισμὸν της, ὥραϊαν, ὅσῳ δύνα-
ται νὰ εἶναι ἡμίγυμνος κόρη. — Λοιπὸν μυριόπλουτον
ἐρμίδιον κ.τ.λ. καταλαμβάνομαι ἐν μέσῃ ὁδῷ ὑπὸ τῆς
σφαγῆς· τρέχω νὰ σωθῶ, ἀλλ' οὐδαμοῦ διέξοδος· παντοῦ
Φελλάχοι, ρόπαλα, θύματα, καὶ θάνατος· διασχίζω ἐν
ἀπελπισίᾳ τοὺς σφαγεῖς· δέχομαι τὸν πρῶτον ραπαλισμὸν
κατακέφαλα, τὸ αἷμα βέει ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ τὰ

ζετε, ἀγαπῶ πολὺ τὰς παραβολάς : «Τῷ κκιρῷ ἐκεῖνῳ
ὑπῆρχεν εἰς ἀνθρώπος ἐκ Γαλιλαίας, ὅστις συνίστατο ἐξ
ἀθροίσματος κύτταρων· ὅλα τὰ στοιχειώδη ταῦτα ἀνα-
τομικὰ στοιχεῖα σὺν τῷ ἰδίῳ συμφέροντι ἐξυπηρετοῦν καὶ
τὸ γενικὸν συμφέρον τοῦ ὅλου ἀνθρώπου· διὸ ἡ ζωὴ αὐ-
τοῦ καὶ ἡ ὑπαρξὶς αὐτοῦ· οὐδὲν κύτταρον ἦτο ἀπολύτως
ἄρχον ἐκυτοῦ καὶ ἐλεύθερον ἐκυτοῦ, ἀλλὰ καὶ ὑπηρετῆς
τοῦ ὅλου ἀνθρώπου· ἦν δὲ ὁ ἀνθρώπος φανατικὸς ὑπὲρ τῆς
ἀπόλυτου ἐλευθερίας. Λέγει αὐτῷ τότε Χαλδαῖος ἔμπορος
ὀνόματι Βαραβᾶς, βούλει, ὦ ἀνθρώπε τὴν ἐλευθερίαν ; ὁ
δὲ λέγει, Ναι. Εὐθὺς δὲ μάχαιραν ἐξαγαγὼν ὁ Χαλδαῖος
ἐνεπλήξατο αὐτὴν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου· τοῦτου
δὲ τετελευτηκότος, ἀπνικτα τὰ κύτταρα ἐγένοντο ἐλεύθερα,
ἀλλ' ἔζησαν μόνον ἐπὶ τινὰς ὥρας· μετὰ δὲ ταῦτα σῆψις
καὶ χοῦς ὅλα ἐγένετο· ἐγένετο ἐλευθερία, ἀλλὰ μετὰ θά-
νατον, ὅ ἐστι Ἐβραϊστὶ μεθερμηνευόμενον σημαίνει ὅτι ὁ
θάνατος φέρει τὴν ἀπόλυτον ἐλευθερίαν, αὕτη δὲ τὸν
θάνατον.»

Τὸ αὐτὸ, Ὑψιστε Θεέ, συμβαίνει καὶ μὲ τὴν κοινω-
νίαν. Ἐὰν ὅλα τὰ άτομα αὐτῆς, τὰ ὁποῖα ἀντιστοιχοῦν
πρὸς τὰ κύτταρα τοῦ ἐκ Γαλιλαίας ἀνθρώπου, γίνωσιν
ἐλεύθεροι, τότε θὰ ἐπενέγκωσι τὸν θάνατον αὐτῆς· ἡ ὁ
θάνατος τῆς κοινωνίας θὰ ἐπενέγκῃ τὴν ἐλευθερίαν τῶν
ἀτόμων. Ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία ὅθεν εἶνε καταστρεπτική·
Ἄς ἴδωμεν τὴν Ἰσότητα.

(Ἀκολουθεῖ).